

Любен Иванов

НОКЪТ ПО СТЪКЛОТО

Не мога да спя. Или спя вече. Не зная. И няма кой да ми каже. Може би спя. Дано. Или вече така е.

Стъклото е вперило в мен кристалната си пихтия и чака ли, чака. Толкова дълго съм гледал през него, че чак ми е жал. Или пък не. Всичко отвъд му познавам. И него сега. То дали ме познава? Гледам го. Най-сетне го гледам. А после затварям очи и ме няма, но пак го виждам и пак – ето го – тук е. Всъщност там е. Всъщност тук. Всъщност не знам. Знаем ли не знаем ли?

Протягам ръка като мисъл или пък обратно. И по гладката безразлична прозрачност нетърпимо внимателно скърцащо-бавно го драсвам.

Отварям очи и се люблювам на петте жестоки тирета по него. Затварям очи. И го целувам.

Отварям очи. Браздите мрачно-щастливо изчезват. В мене ли? В него ли?

КРАЙ

© Любен Иванов

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/563>]